

Arrest

nr. 138 354 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juni 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 november 2014.

Gelet op de beschikking van 17 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 juni 2014 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Deze beslissing, die verzoekster diezelfde dag ter kennis werd gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid vast van huidig beroep, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 29 oktober 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 7 november 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 januari 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij vraagt de Raad om haar stilzwijgen aangaande haar intentie om al dan niet een synthesememorie over te maken als zodanig te interpreteren dat zij het niet nodig of opportuun achtte een dergelijke memorie over te maken en de zaak verder ten gronde te beoordelen. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Met haar betoog ter terechtzitting hoe haar stilzwijgen aangaande de vraag van de Raad om kenbaar te maken wat haar intenties zijn met betrekking tot het al dan niet neerleggen van een synthesememorie moest worden geïnterpreteerd, bevestigt verzoekster dat zij niet gereageerd heeft op de desbetreffende vraag. De wetgever voorziet in een duidelijke expliciete reactie binnen een welbepaalde gestelde termijn. Een stilzwijgen kan niet worden gelijkgesteld met de binnen acht dagen geuite wens om geen synthesememorie in te dienen. Verzoekster brengt geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven, namelijk dat, bij gebreke aan een tijdig antwoord op de vraag of zij een synthesememorie wenst over te maken, het ontbreken van het vereiste belang moet worden vastgesteld op grond van artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA